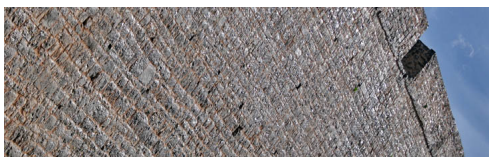

Η κρίση για ένα δημόσιο πρόσωπο είναι κάτι τόσο συνηθισμένο όσο και πολυεπίπεδο. Σε ένα μεσημβρινό οικογενειακό τραπέζι, αν υποθεθεί ότι σε αυτό τον τόπο συμβαίνει στο βαθμό που κάποτε συνέβαινε, είναι μια διαδικασία πλήρως απελευθερωμένη. Μπορεί να μιλήσεις για τον όποιο PM, για τον κάθε Δήμαρχο, για τον τυχαίο πολιτευτή όπως θες. Δεν διαλέγεις λέξεις, δεν χρησιμοποιείς εκφράσεις του τύπου «τον σέβομαι, αλλά ...». Βάζεις το υποκείμενο, το γενετήσιο ρήμα σε όποιο χρόνο επιθυμείς, όλα υπόλοιπα τα στολίδια, και σερβίρεις το κοκτέιλ σου κατά το δοκούν χωρίς περιορισμούς.

Σε λίγο ευρύτερο πεδίο, π.χ. στον καφενέ το πράγμα είναι λίγο πιο συμμαζεμένο, αλλά και πάλι υπάρχει ελευθερία. Παλιότερα όχι, ειδικά μεταξύ 4ου/'67 και 7ου/'74 όπου βασίλευε η λογοκρισία. Αλλά και ακόμη πιο παλιά όταν βασίλευε η Φρειδερίκη, οι αντιπολιτευόμενες εφημερίδες καλό θα ήταν να είχαν αγοραστεί από περίπτερα εκτός γειτονιάς και να παρέμεναν διπλωμένες στις τσέπες, μέχρι να περάσει ο αναγνώστης την πόρτα της οικίας του.

Σε κάθε περίπτωση, όσο πιο δημόσιος είναι ο λόγος τόσο πιο συνετός οφείλει να είναι. Εξάλλου δεν είναι απαραίτητο συστατικό του λόγου η ύβρις ώστε να γίνει αιχμηρός. Εκφράζοντας όμως ένα μπινελίκι, ομολογουμένως υπάρχει μια ανακούφιση της οργής. Βγάζεις από μέσα κομμάτι του θυμού που σε κατακλύζει, της αδικίας που κατά την κρίση σου σε ορίζει. Δεν λύνεις το πρόβλημα μεν, εκτονώνεσαι δε.

Η έλευση των μέσων κοινωνικής διαδικτύωσης, απογείωσε την ελευθεριότητα της κριτικής και την αντίστοιχη εκτόνωση. Λέγονται και γράφονται ανεξέλεγκτα τα πάντα, από κρυμμένους στην ανωνυμία συντάκτες. Δεν είναι ιδιαίτερος θαρραλέο, αλλά αποτελεί μια

βαλβίδα ανακούφισης απέναντι στις θεσμοθετημένες αρχές. Πράγμα που βολεύει και τις δυο πλευρές. Τους μεν διαμαρτυρόμενους διότι δεν εκτίθενται επωνύμως, τους δε θεσμούς και τους εκπροσώπους τους διότι οι διαμαρτυρίες σταματούν στα λόγια.

Από την άλλη πλευρά, οι ασκούντες οποιαδήποτε είδους εξουσία, που γίνονται στόχοι κριτικής, συχνά δεν είναι ενήμεροι για το τι συνθήκες επικρατούν στους βίους των εξουσιαζόμενων. Όσο δε πιο υψηλή είναι η μορφή της εξουσίας, τόσο πιο πολύ μεγαλώνει η απόσταση, από την αληθινή ζωή της μάζας.

Γνωστό παράδειγμα εκ της αλλοδαπής: Όταν ο Μιτεράν ρώτησε τον Ζισκάρ, το '81 σε τηλεοπτική προεκλογική μονομαχία, για το κόστος του εισιτηρίου του Παρισινού μετρό, ο Γάλλος πρόεδρος που προφανώς δεν ήξερε απάντησε πως ήταν αρκετά νέος και δεν χρειαζόταν να το χρησιμοποιεί. Ο Ζισκάρ μόλις είχε χάσει την περίφημη classe moyenne, μαζί και τις εκλογές. Κι ο Μιτεράν σερβίριζε το κρύο πιάτο της πολιτικής του εκδίκησης από το '74 όπου ο ίδιος πολιτικός αντίπαλος τον είχε στριμώξει άγρια στην αντίστοιχη τηλεμαχία κερδίζοντας και την εκλογική αναμέτρηση.

Απαιτείται λοιπόν μια επαφή με τη βάση όχι μόνον για να πάρει ο πολιτικός τις σωστές αποφάσεις αλλά και για να μην μετατραπεί σε ρεντίκολο, προξενώντας και εισπράττοντας τις αντίστοιχες οργισμένες και όχι κόσμιες αντιδράσεις.

Ένα μικρό παράδειγμα μας έδωσε όλως προσφάτως, ο Αναπληρωτής Υπουργός Εσωτερικών, ο οποίος είχε τη ατυχία και κατά το παρελθόν έτος να γίνει στόχος, όταν υπηρετούσε τον τόπο ως Υφυπουργός παρά τω Πρωθυπουργώ, για τον τρόπο που χειρίστηκε το θέμα των κρατικών χορηγιών στην καμπάνια κατά της πανδημίας.

Ο 51+ χρονών, υπουργός, με την αφορμή του τροχαίου δυστυχήματος το οποίο στοίχισε τη ζωή σε νεαρό καλλιτέχνη, γεγονός που απασχόλησε σε μεγάλο βαθμό τα μέσα, επιχείρησε και αυτός να ανέβει στη σκηνή των σόσιαλ με ένα πολύ άχαρο, εξίσου άστοχο και τελικά απολύτως αποτυχημένο άνοιγμα, στην άγνωστη για αυτόν περιοχή των οπαδών του αποθανόντος.

Στο μήνυμά του μάλιστα, προϋπολόγισε σε εκατομμύρια τους fans (sic) του εν λόγω καλλιτέχνη. Αν ποτέ αντιληφθεί τι επακολούθησε, πράγμα όχι εύκολο, θα το σκεφτεί την

επόμενη φορά πριν αναμιχθεί σε terra incognita, γεγονός που πιθανόν να τον κάνει πιο αποτελεσματικό πολιτικό. Μακάρι και καλύτερο. Τοιουτοτρόπως θα συμμαζευτεί και κάπως ο θυμός του πόπολου.

Στοιχειώδη θέματα.